

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 1. Vtrùm Filius Dei carnem assumpserit mediante animâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS IV.

Vtrum Filius Dei assumpserit Intellectum?

20
Affirma-
tur.

Respondetur affirmatiue. Et Probatur ist- dem rationibus quibus Articulus superior. Ostensum enim est in Christo esse animam, qua non potest esse sine potentia intellectiua.

Dices: Potentia intellectiua posset separari à substantia animæ: ergo etiamsi habuisset animam rationis capacem, potuisset nihilominus carere intellectu, cuius vicè impleset intellectus diuinus. Sed contrà: Primò, Quia non potest separari sine maximo miraculo, quod non est ponendum sine euidenti causa. Secundò, Est contra finem Incarnationis, qui est curare peccatum, quod inhæret intellectui & voluntati. Tertio, Est contra perfectione illius animæ; careret enim vsu rationis, & libertate voluntatis; essetq; instar animæ brutalis, quæ neque Deum, neque diuina beneficia potest cognoscere. Quartò, Scripturæ tribuunt Christo Donum sapientie, intellectus, consilij, scientie &c. Iſaie 11. & alibi, Orare, mereri, admirari, esse mitem & humilem corde, quæ omnia pertinent ad intellectû & voluntatem humanam. Quartò, Intellectus si abfuisset, non potuisset suppleri ab intellectu Verbi; quia natura creata nõ potest vti intellectu diuino

Intellectus
neque po-
tuit, neque
debet ab
anima se-
parari.

ad intelligendum, cum nullum possit habere influxum in illum intellectum. Addo, Apollinaræ non tam ipsam potentiam intellectiua negasse assumptam, quam substantiam animæ, quâ parte intelligentiæ est capax. Argumenta Apollinaristarû non habent difficultatem. Vide Nazian. epist. 1. ad Chelidoniû, qui ea refert & soluit. Et Ambros. lib. de Dominicæ Incarnationis Sacramento c. 7.

Aduerte tamen Primè, Sicut Dominus assump- pit intellectum, ita etiam omnes alias animæ vi- res optimè constitutas; vt voluntatem, appetitum sensitiuum, sensum interiorem sine quo non potuisset humano more operari, sensuq; omnes ex- teriores, & omnes vires ad vim vegetantem per- tinentes: nam hæc omnia pertinent ad hominis integritatè. Item assumpsit omnia accidentia na- turalia corpori humano. Quos autem assumpserit defectus, dicitur infra quæst. 14. & 15.

21
Assumpta
sunt omnes
vires
animæ.

Aduerte Secundò, Accidentia non esse imme- diatè assumpta, sicut anima, caro, ossa, sanguis & ceteri humores: sed mediatè dumtaxat. Ratio est, quia accidentia naturâ suâ nõ habent vllam sub- sistentiam, cum naturâ suâ respiciant alienû sup- positum cui inhæreant & innitantur. Vnde non debebant immediatè à Verbo terminari, sed à na- turâ humanâ, cui adherebant. Omnis autè substan- tia, siue sit perfecta siue imperfecta, habet aliquâ substantiam, saltem partialem; quia non respicit alienû suppositum: vnde conueniebat eam à Ver- bo suppleri, vt perfectissima esse hæc assumptio.

Accidentia
solum me-
diatè.

QVÆSTIO SEXTA.

De Ordine Assumptionis.

In Sex Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Filius Dei Carnem assumpserit mediante Animâ?

Respondetur, Ordine dignitatis & causa- litatis assumpsit carnem mediante animâ. Probatur prior pars, Quia anima inter carnem & Verbum est dignitate media: ergo ordine dignitatis, caro assumpta est media- te anima. Patet Consequentia, Quia Deus infe- riora per media in seipsum reducit; vt homines per Angelos, & corporalia per spiritalia. Altera pars probatur, Quia anima est causa cur caro sit assumpta; nam caro non est assumpta nisi propter animam.

Quid sit
carnem as-
sumi me-
diante
anima.

Notandum Primò, Hanc conclusionem, Caro est assumpta à Verbo mediante anima; non esse sic in- telligendam, quasi caro non sit etiam immediatè Verbo vnita, ita vt eius propria substantia à Verbo suppleatur (hoc enim est manifestus error: nam sic Verbum non assumpsisset totam naturam humanam, nec esset homo;) sed quòd ipsa non sit assumpta, vel vnita Verbo propter seipsam, sed propter animam dumtaxat, vt sit eius instrumen- tum, in quo ipsa habeat suum naturalem statû & operationem; non enim caro congruens erat as- sumptioni, nisi ratione ordinis ad animam. Simili

modo dici posset caro & anima assumpta mediatè naturâ humanâ; quia natura humana finis erat huius assumptionis partium. Hoc modo explicata Conclusio est fide tenenda; habetur enim in VI. Synodo act. vltima. Eandem docent Patres: Na- zianz. Epist. priore ad Chelidonium. August. Epist. 3. ad Volusianum, & lib. de Agone Chri- stiano cap. 18. Damascenus lib. 3. de fide cap. 6.

Notandum Secundò, Non similiter dici ani- mam assumptam mediante carne: quia caro non est finis anima, sed compositum; non enim ani- ma existit vt carni bene sit, sed vt compositum existat: caro tamen est propter animam.

2
Anima
non est as-
sumpta
mediante
carne.

Notandum Tertio circa responsione ad 1. Est in ordine processionis creaturarum à Deo tam- quam à principio efficiente, vna sit ratio alterius; nam caro est propter animam, & corporalia pro- pter spiritalia, tamen non rectè diceretur caro creari mediante animâ, aut corpora mediante spiritu: per hoc enim significaretur spiritum & animam esse causam efficientem quasi instrumen- tariam creationis, vt volebant Platonici. Di- citur tamen rectè corpus assumi mediante ani- mâ; quia assumptio pertinet ad ordinem redu- ctionis rerum in Deum vt in finem: in quo ordi- ne vna creatura est finis alterius; & ita vna assu- mitur mediante alterâ, tamquam ratione finali. Sed, hoc totum pertinet ad modum loquendi: vnde

Neque et-
iam creata
mediante
carne.

Ecce iij vnde

vnde D. Thomas potuisset totum argumentum admittere: sicut enim Deus immediatè dat omnibus esse per creationè, & immediatè est in omnibus, non autem est in vna re, mediante alterà; ita per assumptionè immediatè vnit sibi tam carnem, quàm animam: & sicut in creatione anima est ratio creandi corporis; ita in assumptione anima est ratio assumendi corporis. Solutio tamen D. Thomæ etiam bona est.

ARTICVLVS II.

Vtrum Filius Dei assumpserit animam mediante spiritu seu mente?

3 Affirma- tur.

Respondetur affirmatiuè. Notandù est, hunc Articulù poni à D. Thoma propter D. Augustinum, qui libro de Agone Christiano cap. 18. sic ait: *Inuisibilis & incommutabilis veritas, per spiritum, animam; & per animam, corpus accepit.* Simili modo loquitur Damascen. lib. 3. de fide cap. 6. Probatur iisdem rationibus, quibus Articulus superior.

Quomodo Anima & Spiritus distinguuntur.

Aduerte, in homine esse tantùm vnã animã, quæ quatenus est principium seu fons virium sensitiuarum, & vegetatiuarum, dicitur anima: quatenus autem est fons virium superiorum, scilicet intellectus & voluntatis, dicitur spiritus & mens: qui duo gradus in ipsã animã vt summum distinguuntur formaliter. Sicut ergo caro dicitur assumpta mediante animã, tum quia anima dignitate est media inter carnem & Verbum; tum, quia caro est propter animam assumpta: ita anima dicitur assumpta mediante spiritu; tum, quia spiritus dignitate est medius inter animã & Verbum; tum, quia anima est assumpta propter spiritum: non enim erat congrua assumptioni nisi ratione spiritus. Quod vt intelligatur; imaginandum est in animã esse quasi duos gradus essentialis inter se distinctos; & animam secundùm eum gradum quo est spiritus, esse præstantiorè seipsã, vt est anima dumtaxat; ac proinde animam, vt est spiritus, esse mediam, inter Verbum & inter animam, vt anima est.

ARTICVLVS III.

Vtrum anima prius assumpta fuerit à Verbo, quam caro?

4

Respondetur, Anima non fuit prius tempore assumpta, quàm caro, sed eodem momento. Est fide tenendum contra Origenem, qui lib. 1. *περι ἀρχῶν* cap. 7. & lib. 3. cap. 3. & alibi, docet ab initio creaturæ omnes animas fuisse simul conditas, easque varijs deinde temporibus demitti in corpora, veluti in carceres, ob sua demerita. Ex quo fundamento lib. 2. cap. 6. docet animam Christi ab initio creaturæ fuisse vnitam Verbo indissolubiliter, & tandem post aliquot annorum millia, tempore diuinitus disposito, carni vnitam. Sed hoc fundamentum est omnino falsum; & refutatur in Sexta Synodo Generali actione 11. in oratione Sophronij sub finem, quæ oratio approbatur à toto Concilio actione 13.

Error Origenis quòd omnes animæ simul sunt ab initio creatæ.

Item in Concil. Braccarenf. I. can. 6. & in Leonis I. epist. 99. cap. 10. & à Cyrillo lib. 1. in Ioan. c. 9. qui 23. argumentis illud oppugnat. A Hieronymo epist. ad Palmachium de erroribus Ioannis Hierosolymitani. Ab Augustino lib. 11. de ciuit. cap. 23. Denique à D. Thoma lib. 2. contra Gentes cap. 83. & 84. Pari modo falsum est, id quod Origenes ex hoc fundamento colligit de Christi animã, eam ab initio fuisse conditam, & assumptã antè carnem: & refutatur speciatim in dictã oratione Sophronij; & à Leone I. epist. 11. ad Iulian. & Damasceno lib. 4. de fide c. 6. & breuiter hic à D. Thoma. Vbi aduerte, Origenem posuisse animam illam cum ceteris ab initio fuisse creatam, & aliquamdiu postea merito singularis dilectionis à Verbo fuisse assumptã (vt refert D. Thomas Commentario in Epistolam ad Hebræos lect. 4. quamuis non ita expressè ex verbis Origenis hoc colligatur;) deinde, in plenitudine temporis post multa secula carni vnitam. Vnde sequeretur, vt benè colligit D. Thomas, illam animam primò habuisse suam subsistentiam; deinde, hæc preempta, accepisse subsistentiam Verbi; quòd sanè absurdum est.

Item, quòd anima Christi sit antè carnem creatã & vnionem meruerit.

Sed obijci potest ex Origene lib. 2. *περι ἀρχῶν*, cap. 6. Christus Psalm. 44. dicitur, *Vinctus oleo lactis præ consortibus suis; quia dilexit iustitiam & odit iniquitatem:* ergo anima Christi merito dilectionis fuit vnita Verbo; quam dilectionem habuit statim ab initio: fuit ergo vnita Verbo ab initio. Respondeo cum D. Hieronymo epist. ad Principiam, *oleum lactis*, non esse vnionem hypostaticam, sed gloriam corporis, qua Christus in Resurrectione donatus fuit, eò quòd in Passione dilexisset peccatum & odisset iniquitatem: tunc enim verè dilexit iustitiam, & odit iniquitatè, quando, vt adduceret iustitiam sempiternam, & finem acciperet peccatum (iuxta vaticinium Danielis 9.) se in mortem obtulit. Similis locus est ad Philip. 2. vers. 8. *Humiliavit semetipsum vsque ad mortem: propter quod & Deus exaltauit illum, & donauit illi nomen quod est super omne nomen.*

Explicatur locus Psal. 44.

D V B I V M.

Vtrum Anima saltem prius naturã non fuerit assumpta à Verbo, quàm caro?

Respondet & Dico Primò, Ordine intentionis prius naturã assumpta est Anima, quàm caro. Patet ex Artic. 1. Nam assumptio animæ fuit ratio & finis assumptionis corporis: Sicut enim corpus est propter animam; ita vnio Verbi cum corpore, facta fuit propter vnionem Verbi cum animã.

6 Anima prius intentione assumpta est quàm corpus.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentie prius naturã assumptum est corpus, quàm anima. Ratio est; quia corpus humanum prius naturã intelligitur perfectè dispositum, quàm creetur anima: Supponitur enim creationi animæ tamquam subiectum, in quo anima creanda sit: atque adeo est ratio cur anima hæc & nunc creetur: ergo prius naturã subsistit, quàm subsistat anima. Ergo vt non subsistat subsistentiã propriã, debet in illo signo naturã præueniri à Verbo, antequam anima intelligatur creata. Confirmatur, quia quod est vltimum in intentione, debet esse primum in executione; vt patet exemplo eius qui ædificat

Corpus vero prius executione.